

Aşımızın Kişmiş

Əzizə Cəfərzadə

© Əzizə Cəfərzadə. Anamın Nağılları. 1982.

Hökmdar zalım olanda əzabı el çəkər, mənim balalarım, dünyada ədalətsiz zalım padşah da, xan da, bəy də çox olub.

Hə... bu indi sizə danışmaq istədiyim hekayəti çox vaxt şah Abbasla bağlayırlar, amma elə deyil. Bu iş bircə onu bilmirəm ki, Mustafa xanın, ya atasının zamanında baş verib. Bir yüz-yüz əlli ilin söhbətidir. Hayıf ki, yazan olmayıb dürüstü qalardı... Deyir xan vaxtı Şamaxıda Hadiynan Budu adında bir ər-arvad varmış. Çox fağır adammışlar. Bir zəlzələ olubmuş o vaxtlarda. Bu iki bədbəxt həmin vaxt uşaqmışlar. Ata-anaları daş altında qalır, qəza onlardan dünyanın bac-xərcini alır, canlarını Əzrayıla, balalarını da qonum-qonşuya tapşırıb köç karvanını çəkirlər bu dünyadan. Məhəllənin adamları, adlı-sanlı ağsaqqalları uşaqlara göz olurlar. Onlar böyüyüb ərğən vaxtına gələndə qocalardan biri Hadını çağırır yanına. Razılığını alır. Onu Buduya nişanlayır. Sonra ağsaqqal-qarasaqqal yığılır məsləhətə. Deyir o vaxtlar iki cür toy olarmış: bir adət toyu, bir də hümmət toyu. Adət toyunu ata eləmiş: öz atalıq borcunu yerinə yetirib oğlunu evləndirmiş. Bacardığından heyvan kəsərmiş, aşıq çağırarmış, camaat da yığılıb yeyib-içər, oxuyub-oyunayar və cavanlara xeyir-dua verib dağılışarmış öz evinə. Ata-ana da övlad qarşısındakı vəzifələrini: oxutmaq, sənət öyrətmək, toy vurdurub ev-eşik eləyib borcunu yerinə yetirmiş olarmış. Hümmət toyu başqaymış. Kəndin, şəhərdəsə məhəllənin bir fağır, yetim-yesiri olanda, hünərli, sözü ötən kişilərdən biri ona hümmət toyu eləmiş. Yəni toyun bütün xəracatını özü çəkərmiş. Başqa kim nə bacarırsa ev əşyasından, maldan, qoyun-quzudan toy payı verərmişlər. Aşıq gətirdib çaldırar, gəlinin əlini oğlanın—bəyin əlinə verib xeyir-dua verər: “Yurdunuzda qoşa qarıyasız, oğullu-qızlı olasız, elin hümmətini unutmayın, çörəyiniz isti, suyunuz sərin olsun” deyib gedər, iki tavanasıza arxa durub ev-eşik elədiklərindən fərəhlənərmişlər. Bax, Hadiynan Buduya da beləcə hümmət toyu eləyirlər. Cavanlar Qalameydanın qarağındaca özlərinə balaca bir koma tikirlər, orda yaşayırlar. Çox da mehriban, can-dildən bir-birinə bağlı, üzügülər, qaşqabağı həmişə açıq gün keçirirmişlər. Bir-birinə can deyib can eşdirmişlər.

—Hadı!!

—Can, Budu!..

—Çayın soyudu, gəlsənə...

—Dərdin canıma, versən...

Günləri belə keçirmiş. Onlara baxıb qocaların gözü yaşararmış, qarıların köksü qabararmış, cavanların gözü par-par yanarmış.

Hadıynan Budunun heç bir mal-heyvanı yoxuymuş, Budu varlı evlərində buyuruq quluymuş, nə tapşırarmışlar, onu elərmiş... Çörək desəymişlər—təndir salarmış, qan qırmızılığında qolac-qolac çörəklər bişirərmiş, üzü xaşxaşlı, ətri bihuşedici... Xörək desəymişlər—manqalı qızardarmış, hər biri bir fındıq boyda Şirvan dolması, üzü darçınlı, güləbətirli firni, kəhrəba rəngli, üzü püstə bəzəkli müşrüfö, qozdan, yaraşılıq sucuq, plovun qırx iki löyününü bişirərmiş ki, yeyən deyərmiş bir də yeyim. Tamaşa eləyən ətrindən doyardmış, pəncə vuran dadından, tamından həzz alarmış... Hadı da buyuruq quluymuş, tavanlı kişilərçin meşəyə gedəndə əlləri mişara, baltaya çevrilərmiş. Gücüynən ildırım kəsməyən ağacı kökündən çıxardarmış. Hər qıranda beş arabanın yükünü şələləyərmiş dalına. Ova getsəymiş ağasıynan yarı gətirərmiş əlikdən, cüyürdən, kəklikdən, turacdan... Hər axşam azanından sonra evlərinə qayıdarmışlar çiyin-çiyinə. Hadı günəmuzd aldığıny heybəsində yığıb çiyinə aşırarmış. Budu günəmuzd qazandığını düyüncəsinə bağlayıb biləyinə keçirərmiş... Beləcə çiyin-çiyinə Qalameydandakı komalarına dönərmişlər. Yol uzununu danışarmışlar:

—Hadı!..

—Can, Budu...

—Acmamısan?..

—Səni gördüm yadımdan çıxdı...

—Dərdin mənə gəlsin...

—Səndən uzaq olsun...

Bir cüt qumru, bir cüt göy göyərçin kimi yavaş-yavaş, həlim-həlim quğuldaşarmışlar... Elə saf, elə təmiz, elə də yumşaq ürəkləri varmış ki, bir qarışqanı da incitməzmişlər... yollarının üstünə bir böcək çıxsə hərlənib keçərmişlər, ağlayan uşaqla ağlayar, oynayanla gülümsərmişlər...

Ay ötür, il dolanır, yaradan tanrı onlara bir qız payı verir, göz muncuğu kimi... Nəfəsi səhərin həzin mehi, gözləri sübhün parlaq şəhi, saçları Qarasugölün qarğısı, əlləri də döşünün pərgusu... Yanaqları küz alması, dodağının hər biri bir qaysı. Qız demə, közərmiş köz de, deyən dilinə qurban, ondan da artıqmış...

Hər gün körpəciyi evdə qoyub, işlərinə-güclərinə gedərmişlər. Qonum-qonşu qızcığaza göz olarmış. İşləyib yığıqlarını gətirərmişlər. Budu—dadlı ləzzətli aş bişirərmiş, Lahic aşını mis siniyə çəkərmiş. Üçü də sininin dövrəsində bardaş qurub oturarmışlar. Yeyərmişlər, içərmişlər, sonra da sinini üzünü üstə çevirərmişlər, Budu ətəkliyini sininin üstünə salarmış. Qızının xırdaca başmaqlarının topuğuyla çıqqada-çıqqo havası çalarmış, ata əl vurarmış. Qızığız ortaya düşüb süzərmiş. Ataynan ana da səs-səsə verib oxuyarmışlar:

—Aşımızın kişmiş.

—Aşımızın qaysısı...

Mahnıları da özləri kimi sadə, saf olarmış...

Deyir bizim o vaxtkı xan da Harunərrəşidnən Şah Abbasın yerişini yeriyərmiş. Hər axşam olmasa da, hərdənbir təğyiri-libas olarmış. Məhəllə-məhəllə, küçəbəküçə, evbəev gəzərmiş, qulaq verərmiş, görsün kim onun qəsdinə nə danışır, kim onun barəsində nə söyləyir, nə iş tutur? Səhərisi günü yaman deyənün dili çıxarılmış, görüm deyənün gözü...

Bir gün qəzadan xanın yolu azır, gəlir çıxır Qalameydanında Hadıynan Budunun küçəsinə. Görür vallah içəridə bir vur çatdasındı ki, gəl görəsən. Heç xanın da, bəyin də, lap istəsən şahın da sarayında bu xoşbəxtlik, bu dəm-dəsgah, bu can-qadanalım, bu toy-bayram yoxdu. Bu ağız ləzzətinə xanın dalağı sancır. Qapını döyür, salam-ələykdən sonra içəri girir, allah qonağıyam, yadam, qəribəm deyib yer istəyir. Verirlər. Yemək meyli olur. Xörəyini çəkirlər, gətirirlər. Uşağın oynamağına baxmaq istəyir, mis sinini çevirib başmaq topuğuyun çalır. Hadıynan Budu, lap elə balaca qız da, qonaqdan utansalar da, bir arzusunu yerdə qoymurlar, bir xahişini ötürümlər, bir istəyindən keçmirlər. Xan düşünür ki, "Heç Harun da o dövlətiynən belə kef çəkməyib." Hadıdan işini-gücünü soruşur. Hadı da olanı deyir. Xan soruşur:

—Birdən xan sabah nökr, qulluqçu saxlamağı adamlara qadağan elədi, onda neynərsən?
—Qardaş, allah kərimdi, sınısın iki əl ki, bir başı saxlamaya, şil olsun iki əl ki, bir ağız doyura bilməyə... Nə qədər canımda can var, baş yoldaşımın çörəyi, qızımın xörəyi əskilməz... İşində ol.

Xan gecəni yatır, səhər tezdən özünü sarayına çatdırıb əmr verir ki, bu gündən etibarən bir evdə nökr-qulluqçu, günəmuzd işçi olsa, o evin əhli qılıncdan keçəcək, ev də dibindən, özülündən uçurulacaq. Hadı və Budu həmin gün iş tapmayıb kor peşman qalırlar. Hadı Buduya deyir:

—Budu!

—Can, Hadı!!

—Canının sadağası özüm ollam. Sən get evə qızın yanına. Mən bir-iki saata qayıdıram. Bazarlıq eləyib gəlirəm.

—Hadı!

—Can, Budu...

—Allah uğuruna xeyir gətirsin...

—Ağzın həmişə xeyirə açılsın...

Hadı özünü meşəyə verir, bir bağarası odun qırır, cavana dəymir, güclünü endirmir, qocalıb-qartımış, ıldırım vurmuş, küləkdən yıxılmış nə rastına düşürsə toplayıb bazara gətirir. Satır. Puluna düydən, ətdən nə lazımsa alıb külfətinə çatdırır. Arvadıyla qızı onu komanın qənşərində qarşılayırlar:

—Hadı!

—Can, Budu...

—Gəldin?

—Gəldim də, gətirdim də...

Budu kişmişli-qaysılı aş bişirir, siniyə çəkir, ortalığa gətirir. Yeyirlər, içirlər, mis sinini üzüqoylu çevirib ətəkliyi üstünə atırlar, balaca dikdaban başmağı əllərinə alıb çalırlar.

—Aşımızın kişmişli...

—Aşımızın qaysısı.

“Aşımızın kişmişli” oynamağa başlayır, məhəllə ağsaqqalları sevinir ki, Hadiynan Buduya bugünkü fərmanın zərəri dəyməyib. Bir parça çörəkləri, xörəkləri var.

Xanın isə kürkünə birə dolubmuş, qaş qaralan kimi özünü Qalameydan məhəlləsinə çatdırır, komaya çatmamış ev yiyələrinin şırıqqasını, sadə mahnısını qulağı alır.

—Sübhanallah, bu nə işidi?—deyə qarını açıb içəri girir. Mahnı yarımçıq kəsilir, qız dayanır... Xan günahkarmış kimi dillənir:

—Siz allah, məni bağışlayın! Dünən dilimdən bir söz çıxdı, bu gün meydanda carçının çəkdiyi carı eşitdim, elə pərt oldum ki!

Hadı deyir:

—İşində ol, qardaş! Sən neynəyəsən. İşdi olub. Xandı deyib. Neynəmək olar?

Xan maraqla soruşur:

—Yaxşı, bəs neynədin bu gün? Səni ruzudan qoydu xan axı...

—Əh, qadam onun əmrinə! O öz bildiyində, mən də öz bildiyimdə. Getdim meşədən odun yığdım, gətirib satdım... Mərd əl mərd başı ac qoymaz.

Xanın yadına Hadının dünənki sözləri düşdü. “Sınsın iki əl ki, bir başı saxlamaya.”

Qərəz xan bu gecəni də Hadıgildə qonaq olur, səhər evdən çıxanda soruşur:

—Qardaş, birdən bu gün xan odunçuluğu qadağan elədi, onda neynərsən?

—Allah kərimdi, bir iş taparam, tək canda təpər, başda ağıl, bədəndə qeyrət olsun.

Xan saraya çatar-çatmaz əmr verdi o gün bazara odun gətirən bütün odunçuların odununu biyar hesab eləyib saray ətrafında qazılmış xəndəyə tökdürdülər. Axşam qaş qaralandan sonra xan pal-paltarını dəyişib Qalameydanına üz tutdu. Elə meydanın ətəyindəki komaya çatmamış qulağına mahnı səsi gəldi:

—Aşımızın kişmişli...

—Aşımızın qaysısı...

Şırıqqa səsi altında mis üstündə cingildəyən ətəkliyin çıqqada-çiqqo havasına “aşımızın kişmişli” qol açıb süzürdü. Komanın dəlməsindən bunu görən xanın qəzəbindən və təəccübündən gözləri kəlləsinə çıxdı, hövlək özünü içəri saldı:

—Qardaş, mənim dilim qurusun, kaş sənə o sözü deməyəydim! Bu gün bazarda eşitdim ki, odunları odunçuların əlindən aldırıb xan. Yaxşı, bəs nə neynədin? Görürəm ki, məşallah, namxuda, çarə tapmısan deyəsən...

Hadı güldü, gözlərini bəxtiyarlıqla gülümsəyən Budunun qolları arasına sığınmış qızına dikdi:

—İşində ol, özünü yeyib-tökmə, qardaş! Qeyrətli əl sahibini ac qoymaz.

—Neynədin axı?..

—Heç nə, getdim yovçan yığdım, süpürgə düzəltdim, küçələri süpürən carubkeşlərə satdım, vəssalam! Evə qayıdanda əyər-əskiyyə aldım...

—Birdən xan süpürgə satmağı da qadağan elədi?

—Eləsin də... Balamın qadası onun əmrinə!

Xan gördü ki, bu zəhmətkeş kişiyənən elə-belə bacarmayacaq. Sabahı gün saraya gəlib taxta çıxan kimi əmr verdi.

—Gedin, Qalameydanın ətəyindəki komada Hadı adında kişi var, onu tutun gətirin mənim yanıma!

Hadını tutub xanın yanına gətirdilər. Xan onu görəndə kimi dedi:

—Kişi, deyirlər sən çox qoluzorlu adamsan. Əlindən də hər bir iş gəlir. Səni özümə baş cəllad eləyirəm. Bu gündən sən mənim sağ çiynimin üstündə duracaqsan. Əmr verən kimi dediyim adamın boynunu vuracaqsan!

—Allah sən saxla...

—Nə allah sən saxla? Yoxsa...

—Xan, mən ömrümdə toyuq başı da kəsməmişəm... Ovu da iraqdan vurmuşam...

—Neynək! Mənim ovumu yaxından vurarsan... Cəllad!

Hadı elə bildi ki, xan cəlladı çağırır ki, onun boynunu vudursun, balası üçün, Budu üçün ürəyi titrədi, amma xan cəlladı görəndə kimi dedi:

—Buna qılınc ver, belinə bağlasın. Bu gündən o mənim sağ çiynimin cəlladıdır.

Belə də elədilər. Cəllad Hadıya cəllad paltarını geydirdi, belinə qılınc bağladı. Yerini, işinin təhərini öyrədir getdi. Hadı bütün günü xanın böyründə dayanmışdı. Axşam düşəndə evə nə aparacağını düşünürdü. Güman eləyirdi ki, gedəndə xan ona muzddan-zaddan verəcək, amma belə olmadı, axşama yaxın onu əliboş yola saldılar. Xan düşünürdü: “Hə, bütün günü çiynimin üstündə olmusan. Qazansın görüm sənənin o əllərin bir başı necə saxlayır? Heç yerə getmək macalın da olmayıb. Görüm bu gecə nə hava oxuyacaqsan, aşınızın kişmişini nə yeyəcək, hansı havanı oynayacaq?”

Gecə düşcək xan təğyiri-libas olub özünü Qalameydanına çatdırdı. Marağından ölürdü. Heç komaya çatmamış eşitdi ki, “Aşımızın kişmişi, aşımızın qaysısı” mahnısı Qalameydanını başına götürüb. Ürəyinə ilanlar yol saldı: “Yox, burada bir iş var.”

—Qardaş, şükür allaha sağ-salamatsan, səhər sənin saraya sürükləndiyini gördüm... indi...

Hadı da, Budu da, “Aşımızın kişmişi” də qonağı gülərlə qarşıladılar, altına mütəkkə-dirsəyaltı qoydular. Qabağına süfrə saldılar. “Qonağın payı-haqqın payıdır” deyib qarşısına mis piyalədə südlü, kişmişli-qaysılı, üstü quru balıqlı südlüplöv gətirdilər.

Xan yeyib-içməyi də gözləyə bilmədi.

—Sən allah, qardaş, bircə məsələdən mənim hali eləməsən, bir qurtum suyunu da içmərim.

“Qonaq kafir də olsa əzizdir,” sözün qaytarmazlar, istəyin rədd etməzlər. Hadı ev yiyəsi idi, qonaq haqqında, qonaqpərəstlik haqqını yerinə yetirməliydi:

—Üzülmə, qardaş,—dedi, xan xanlığında durur, biz bizliyimizdə. Allah onun qəzəbini söndürsün, xeyir işini bol eləsin! Bütün gün məni böyründən heç yana buraxmadı, qaldım nələc. Neynim? Vaxt azdı, axşamçağı, əlim hər yerdən üzüldü, vermədiyi günəməz hesabına xanın mənə verdiyi qılıncın tiyəsinə çıxartdım dəmirçiyə satdım, cəld axşambazarında bazarlığımı elədim, olanı budu...

—Birdən səhər, xan birinin boynunu vurdurmağı tələb elədi, onda?

Hadının da, Budunun da gözlərində qorxu görünmədi. Məhəbbətlə bir-birinin üzünə baxıb gülümsədilər, hər ikisi birdən “uzaq olsun” dedilər.

—Çarəsi tapılar—dedilər...

Səhəri gün xan taxtına əyləşmişdi. Hadıya tərəf baxmırdı da. Hadı onun sağ çiyi üstündə dayanmışdı. O gün xanın yanında şer oxumaq günüydü. Şairlər, şersevərlər yığılmışdı. Noxudlu kəndindən bir təzə şair də gəlmişdi. Sən demə, xanın adamları ona sataşmaq üçün kələk qurublarmış. Süfrəyə xörək gələndə hamının qabağına bir xonça üstü sərpincli cücə qızartması gəlir. Noxudlu şair öz sərpincini qalxızanda görür nə? Bunun qabağına bir sinidə qaynadılmış şıryan qoyublar. Xanın solunda ahıllaşmış şair Allahi qaragünlü şairə deyir:

Təbxi təbbaxi qəza mətbəxdə mətbux əylədi,
Qismət oldu ol zaman büryan mənə, şıryan sənə.

Gözünə döndüyüm Noxudlu şair tezcə deyir:

Mən zümürzüdxislətəm tülküsi fət Allahi, sən,
Xişm ilə baxsam əgər gözdən dəyə nöqsan sənə!

Xanın qəzəbi tutur şairə ki, niyə sən mənim baş şairimi təhqir elədin, sözün qaytardın?
Odu ki, qışqırır:
—Cəllad, vur bunun boynunu!

Yazıq şairin ta bayaq ürəyi üzülür. Hadı görür iş şuluqdu. İrəli gəlir. Şairin başı üstündə dayanıb bir günahsız bədbəxtə baxır, bir də zalım xana baxır, qılıncın qəbzəsindən tutub deyir:
—Xan sağ olsun, əgər bu kişinin günahı yoxdursa, qoy qılıncım taxtaya dönsün.

Qılıncı dartır, hamı görür ki, qılıncın polad tiyəsi dönüb olub taxta. Xanı gülmək tutur, məsələni başa düşür. Sən demə, dünən Hadı qılıncın tiyəsini dəmirçiyə satandan sonra yerinə taxtadan tiyə qayıbmış ki, qəbzə yerində dura bilsin.

Xan qəşş eləyənəcən gülür, sonra da Hadını azad eləyib deyir:
—Get kişi, mən sənnən bacara bilmədim. Get ömrünün axırınacan necə bacarırsan elə də yaşa!

Hadı evinə qayıdır, Budu ilə “Aşımızın kişmişi” sevinir. Ay keçir, il dolanır, “Aşımızın kişmişi” böyüyüb ərgən vaxtına çatır. Qızlar bulağından su içib gözəllər gözəli olur. Ay onu görəndə pəncərəsinə boylanır: yarəbbim, mənmi gözələm, taxtın üstündə yatan bu qızımı gözəldi? Gün onu görəndə xəcalətindən buludda gizlənir, Hadiynan Budunun qızının gözəlliyinə rəqib çıxmaq istəmir. Şır-şır axan bulaqlar, qızın nəğməsini eşidəndə səsinə qısır. Güllər, çiçəklər qız çəmənə çıxanda ətrafı ətirlə doldururlar. Küləklər qarğı saçlarını darayır, yağışlar yollarına su çiləyib tozunu yatırır ki, Hadı ilə Budunun qızı keçəndə üstünə toz qonmasın... Ən xoş günlərdən birində Qalameydan bir cüt erkək gətirib satmaq istəyən Ayxan adlı oğlan qızı görür, aşığılayır. Çəməndəki güllərin ən gözəlini dərib öz kəndlərinə aparır. Kəndlərindəki dağların zirvəsində laçın yuva bağlayan qayalardan o yana, buludlarla əlləşən, dumanlardan don geyən təpələrdən birinin döşündə... ağ keçədən, qara keçədən qurulmuş alaçıqlar... çayır çəmənli, qənşəri küz almalıqlı, böyrü quzu dolu zağalar...

Gəlin köçəndən bir ay sonra ata-ana qızları üçün qəribsəyirlər:

—Hadı...

—Can, Budu...

—Gəlsənə gedək “Aşımızın kişmişi”ni bir görək...

—Gedək, niyə getmirik ki...

Hadiynan Budu “Aşımızın kişmişi” qızın bir Basqal kəlağayısı, bir də bir buyurtdurma “sarğı başmaq” alıb qızgörməsinə gedirlər. Yolun ağına düşürlər.

Şəhərdən çıxarılanda bir də görürlər ki, bir qızı qabaqlayıb xan sarayına aparırlar. Bilmirlər ki, günahı nədi? Niyə, nədən ötəri aparırlar? Amma görürlər ki, qızın başı açıq, ayağı yalındır, utandığından qısıla-qısıla gedir. Heç yana baxa bilmir.

—Hadı!

—Can, Budu...

—Necə də “Aşımızın kişmişi”nə oxşayır...

—Başı açıq...

—Ayağı yalın...

—Yəqin üşüyür, yazıq, yəqin utanır, yazıq...

Ataynan ana bunu deyə-deyə sözləşiblərmiş kimi, “aşımızın kişmişi” üçün aldıkları başmağı bu qızın qənsərinə qoyub, ayağına geydirirlər, kəlağayını da başına salırlar. Hamı heyret içində qalır, axı hamı Hadıynan Budunu tanıyır, hara getdiklərini, niyə getdiklərini bilirdilər. Kimsədə söz deməyə bir cürət olmur.

Onlar da heç kimə baxmadan dağlar qoynundakı o kəndə yol gedirlər. Dağ döşündə əlvan çiçəklər gördülər, hər gül budağından bir qönçə döşürdülər, əlvan dəstə bağladılar, “Aşımızın kişmişi”nə gətirdilər. Alaçıqın qabağında onları qoyun əmişdirən Ayxanla gəlini qarşıladı:

—Xoş gördük, dədə!

—Xoş gəlmisən, nənə!

—Xoş günlər görəsiz, balalarım!

Görüşdülər, öpüşdülər, gələcəkdən, keçəcəkdən danışdılar. Axşam oldu, şam yedilər, gecə düşdü, gəlinlə Ayxan pərdənin o biri üzündə, Hadıynan Budu da bu biri üzündə salınmış yerlərinə girdilər.

—Hadı!..

—Can, Budu!..

—Qıza paydan-ülüşdən də gətirmədik...

—O qız yazıq idi...

—Başı açıqıydı...

—Ayağı da yalınıydı...

—Bizimkinin...

—Səs salmayaq, uşaqlar yatıb...

Pərdənin o biri üzündə “uşaqlar” yatmamışdı. Ayxan gəlinin əlini oxşaya-oxşaya xısıltıyla deyirdi:

—Dədənlə nənəni qoyma getsinlər bir də şəhərə, onlar sənsiz qala bilməzlər...

Gəlin dərindən bir köks ötürdü, bu ah dərddən deyildi, çoban Ayxan onu da, ata-anasını da başa düşmüşdü, sevinc ahıydı bu ah.

—Düz deyirsən onlar bizsiz qala bilməzlər...

—Nəvələri olar...

—Hadıynan Budu...

—Babalarına, nəvələrinə əvəz...

...Hadıynan Budu tapındığı ilahəsinə qovuşmuşdu bu gecə. Kışmış kimi şirin yuxu görürdü ikisi də.

Veb direktor: Betti Bleyer

Mətni yığdı: Səkinə İsgəndərova

Veb üçün hazırladı: Ülviyyə Məmmədova

AZERİ.org qoyuldu: yanvar, 2004